

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Barbara Godlewska – Michalak

Sędzia SA – Ksenia Sobolewska – Filcek

Sędzia SA – Witold Okniński (spr.)

Protokolant: ref. stażysta Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2009 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa U S. A. z siedzibą w K

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

z dnia 29 października 2008 r.

sygn. akt XVII AmE 46/08

I oddala apelację;

II zasądza od U S. A. z siedzibą w K na rzecz Prezesa
Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt)
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
apelacyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2007 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorstwo energetyczne U S. A. z siedzibą w K nie wywiązało się w 2006 r. z określonego w art. 9a ust.1 ustawy – Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, lub uiszczenia opłaty zastępczej i za to wymierzył przedsiębiorstwu karę pieniężną w kwocie 104580,84 zł stanowiącej 4,8946 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2006 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła spółka U S. A. zarzucając jej naruszenie art. 9a ust. 1 ustawy z 10.04.1997 r. prawo energetyczne, poprzez przyjęcie, że spółka nie wywiązała się z obowiązku, o jakim mowa w tym przepisie a także art. 56 ust. 1 pkt 1a, ust. 2a pkt 1 i ust. 6 ustawy poprzez nałożenie na spółkę kary pieniężnej w braku postaw. Skarżąca wniosła o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 29 października 2008 r. oddalił odwołanie (punkt 1) i zasądził od U S.A. z siedzibą w K na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. .

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że zostało ono wydane na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

Powódka U S.A., posiadająca na podstawie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 grudnia 1998 r. koncesję na obrót energią elektryczną, w ramach prowadzonej działalności dokonywała w 2006 r. zakupu energii elektrycznej od jednego dostawcy M S.A. do 8 grudnia 2006 r. po cenie taryfowej dla odbiorców końcowych, a od 9 grudnia 2006 r. po cenie taryfowej dla przedsiębiorstw energetyki przemysłowej. W 2006 r. powódka sprzedała odbiorcom końcowym 9858,431 MWh energii elektrycznej. W ustawowym terminie do 31.03.2007 r. wpłaciła na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej kwotę 4370 zł tytułem opłaty zastępczej za 19,708 MWh energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii. Mając wątpliwości dotyczące wypełnienia ciążącego na niej obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne spółka pismem z dnia 15 marca 2007 r. wystąpiła do URE o interpretację przepisów, a w szczególności o podanie za jaką ilość energii jest zobowiązana uiścić opłatę zastępczą, gdyż w okresie od 1.01.2006 r. do 8.12.2006 r. dokonywała zakupu energii w identycznej cenie jak cena dla odbiorców końcowych.

Spółka otrzymała pisemną interpretację (pismo z dnia 5.04.2007 r.), zgodnie z którą zobowiązana była wypełnić obowiązek zgodnie z brzmieniem art. 9a ust.1 ustawy Prawo energetyczne, a zatem nabyć odpowiednią ilość praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia lub uiścić opłatę zastępczą za okres od 1 stycznia 2006 r. do 8 grudnia 2006 r. W dniu 23 maja 2007 r. powódka uiściła brakującą do wypełnienia obowiązku opłatę zastępczą w wysokości 80446,44 zł.

Przystępując od oceny prawnej Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym, przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązane, w zakresie określonym w

przepisach wydanych na podstawie art. 9, uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia albo uiścić opłatę zastępczą. Zgodnie zaś z § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 19 grudnia 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej oraz zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2005 r. Nr 261, poz. 2187 ze zm.) aby uznać za spełniony w 2006 r. obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia przedstawionych przez przedsiębiorstwo do umorzenia lub z uiszczonej opłaty zastępczej w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym w 2006 r. powinien wynosić nie mniej niż 3,6 %.

Zdaniem Sądu I instancji nie może być zatem wątpliwości, że aby spełnić narzucony przez ustawę Prawo energetyczne obowiązek, przedsiębiorstwo energetyczne jest zobowiązane albo uzyskać i przedstawić do umorzenia świadectwa pochodzenia potwierdzające ilościowy udział energii odnawialnej w całkowitej rocznej sprzedaży energii albo uiścić opłatę zastępczą. Tak więc to na profesjonalnego przedsiębiorcę sprzedającego energię odbiorcom końcowym ustawodawca przerzucił obowiązek wykazania, udokumentowania, że w jego całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej zawarta była odpowiednia ilość energii z odnawialnych źródeł, właśnie przez narzucenie obowiązku uzyskania i przedstawienia świadectw pochodzenia do umorzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Rozwiązanie te zastąpiło ciążący do 30.09.2005 r. na przedsiębiorstwach energetycznych zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedających tę energię odbiorcom końcowym, obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub

wytworzenia energii we własnych odnawialnych źródłach energii. Świadczenia pochodzenia stanowiące urzędowe potwierdzenie wyprodukowania określonej ilości energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii nie są ściśle powiązane z energią elektryczną, której wytworzenie potwierdzają i wynikające z nich prawa majątkowe mogą stanowić odrębny przedmiot obrotu.

W stanie prawnym obowiązującym do dnia 30.09.2005 r., zgodnie z art. 9e ustawy Prawo energetyczne to na przedsiębiorstwie energetycznym zajmującym się wytwarzaniem energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii lub jej obrotem i sprzedających tę energię odbiorcom innym aniżeli wymienionych w art. 9a ust. 1, a więc odbiorcom nie dokonującym zakupu na własne potrzeby, spoczywał obowiązek przekazania posiadanych świadectw pochodzenia dotyczących sprzedawanej energii przedsiębiorstwu energetycznemu dokonującemu jej zakupu. Po zmianie ustawy Prawo energetyczne, od 1.10.2005 r. na wytwórcy energii lub przedsiębiorstwie zajmującym się jej obrotem i sprzedających energię, nie ciąży obowiązek przekazywania świadectw pochodzenia kontrahentowi nabywającemu energię (nawet jeśli dokonują jej sprzedaży po cenie jak dla odbiorcy końcowego), a zatem podmioty te mogą zbywać energię innemu podmiotowi, niż nabywcy świadectw pochodzenia (praw majątkowych z nich wynikających).

W 2006 r. obowiązek uzyskania świadectw pochodzenia spoczywał zatem na przedsiębiorcy dokonującym zakupu energii elektrycznej w celu odsprzedaży odbiorcom końcowym.

Powódka dokonała w 2006 r. sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 9858,431 MWh energii elektrycznej. W związku z powyższym pozwany słusznie wywodzi, że spółka była obowiązana do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość 354,903 MWh. W wymaganym przez ustawę terminie wpłaciła jednak opłatę zastępczą za 19,708 MWh. Nie uzyskała zatem i nie przedstawiła Prezesowi do umorzenia świadectw

pochodzenia na łączną ilość 335,195 MWh, ani też nie uiszczała w terminie do 31.03.2007 r. opłaty zastępczej za brakującą ilość MWh energii elektrycznej.

Nabycie energii przez przedsiębiorstwo energetyczne po cenie energii dla odbiorcy końcowego nie zwalnia automatycznie przedsiębiorcy z obowiązku uzyskania świadectwa pochodzenia w zakresie dotyczącym tej energii lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Na powódce będącej koncesjonowanym przedsiębiorcą energetycznym ciąży obowiązek znajomości i stosowania przepisów ustawy Prawo energetyczne i bezwzględnego przestrzegania obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę energetycznego. Powódka mając zatem świadomość zmienionego od 1.10.2005 r. zakresu obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 1 powołanej ustawy, dokonując w 2006 r. zakupu energii elektrycznej po cenie taryfowej (uwzględniającej koszt wytworzenia energii odnawialnej) winna zadbać (wynegocjować) uzyskanie świadectw pochodzenia od przedsiębiorstwa sprzedającego jej energię (zwłaszcza po tak wysokiej cenie).

W istocie więc nawet w sytuacji faktycznego zakupu energii elektrycznej po cenie uwzględniającej koszt energii ze źródeł odnawialnych, przedsiębiorca energetyczny, który nie zadba o uzyskanie świadectw pochodzenia dla tej energii i nie przedstawi ich do umorzenia Prezesowi URE w terminie określonym w ustawie, nie może dowodzić spełnienia obowiązku z art. 9a ust. 1 w/w ustawy, o ile nie uiszcza w terminie do 31.03. opłaty zastępczej, bowiem jest to jedyna dopuszczalna forma zastępczego wypełnienia obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne.

Skoro powódka nie uzyskała i nie przedstawiła świadectw pochodzenia dla 354,903 MWh energii elektrycznej, ani nie uiszczała do 31.03.2007 r. opłaty zastępczej odpowiadającej tej ilości energii, słusznie zatem Prezes URE uznał, że nie wypełniła ona ustawowego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorca energetyczny nie przestrzegający obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE

świadczenia pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej, podlega karze pieniężnej. Wymierzając karę za nie wykonanie powyższego obowiązku w minimalnej ustawowej wysokości stanowiącej wynik iloczynu nie uiszczonych opłat zastępczej i współczynnika 1,3 Prezes kierował się przesłankami art. 56 ustawy Prawo energetyczne. Zdaniem Sądu prawidłowo uwzględnił jako okoliczności obciążające zarówno znaczny stopień szkodliwości czynu w postaci uszczuplenia dochodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na kwotę 80446,80 zł oraz znaczny stopień zawinienia powódki, która miała świadomość spoczywającego na niej bezwzględnie obowiązku.

Niewątpliwie ustalając karę w określonej przez ustawę minimalnej wysokości Prezes URE uwzględnił sytuację majątkową powódki, skoro dopuszczalna maksymalna wysokość kary w tym przypadku mogła wynosić do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, jak też jego dotychczasowe zachowanie. Prawidłowo jako okoliczność łagodzącą uwzględniono uiszczenie przez powódkę opłaty zastępczej w pełnej wysokości po upływie terminu określonego w ustawie.

Zważywszy na cel prewencji ogólnej kary, przewidziany w ustawie sposób wyliczenia kary w minimalnej wysokości zapewnia jednak dostateczną jej dolegliwość i zapobiega bezkarności przedsiębiorcy energetycznego naruszającego porządek prawny.

Sąd Okręgowy podał motywy oddalenia wniosku dowodowego z dnia 26.08.2008 r. – wniosek został złożony po terminie określonym w art. 479¹² k.p.c. Zdaniem Sądu I instancji opóźnienia w złożeniu wniosku nie usprawiedliwia ustanowienie zawodowego pełnomocnika po dacie złożenia odwołania.

Sąd Okręgowy wskazał również, że zarzut naruszenia art. 77 w związku z art. 7 k.p.a. został zgłoszony również z naruszeniem terminu określonego w art.

479¹² k.p.c., a ponadto tego typu zarzuty nie stanowią samoistnej podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art.479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania, a o kosztach postępowania postanowił na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów złożyła U S.A. z siedzibą w K która zarzuciła: 1. naruszenie przepisów prawa materialnego w szczególności art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne, poprzez przyjęcie, że spółka nie wywiązała się z obowiązku, o jakim mowa w tym przepisie; 2. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a, ust. 2a pkt 1 i ust. 6 powołanej ustawy, przez nałożenie na spółkę kary pieniężnej w braku podstaw; 3. naruszenie przepisów postępowania w szczególności art. 479¹⁴ k.p.c. poprzez jego niezastowanie do twierdzeń złożonego przez pozwanego po upływie terminu wskazanego w tym przepisie; 4. naruszenie art. 479¹² k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w stosunku do środków dowodowych oferowanych przez powódkę; 5. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie dokonanie ustaleń faktycznych, a jedynie odwołanie się do ustaleń dokonanych przez Prezesa URE w uzasadnieniu objętej odwołaniem decyzji. Apelująca wniosła o zmianę wyroku i uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 grudnia 2007 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zdaniem Sądu II instancji zaskarżony wyrok jest prawidłowy i jako taki nie narusza wskazanych przepisów prawa materialnego ani nie został wydany z naruszeniem wymienionych przepisów cywilnej procedury.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji obejmują wszystkie istotne okoliczności sprawy, które umożliwiają merytoryczną kontrolę zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o nałożeniu na powódkę kary pieniężnej za nie wywiązanie się w 2006 r. z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Sąd Okręgowy ustalił w szczególności, że U [redacted] S.A. z siedzibą w K: [redacted] legitymuje się koncesją na obrót energią elektryczną i w ramach tej działalności dokonywała w 2006 r. zakupu energii elektrycznej od jednego dostawcy M [redacted] S.A. do 8 grudnia 2006 r. po cenie taryfowej dla odbiorców końcowych, a od 9 grudnia 2006 r. po cenie taryfowej dla przedsiębiorstw energetyki przemysłowej. W 2006 r. powódka sprzedała odbiorcom końcowym 9858,431 MWh energii elektrycznej. W ustawowym terminie do 31.03.2007 r. wpłaciła na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej kwotę 4370 zł tytułem opłaty zastępczej za 19,708 MWh energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii. Mając wątpliwości dotyczące wypełnienia ciążącego na niej obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne spółka pismem z dnia 15 marca 2007 r. wystąpiła do URE o interpretację przepisów, a w szczególności o podanie za jaką ilość energii jest zobowiązana uiszczyć opłatę zastępczą, gdyż w okresie od 1.01.2006 r. do 8.12.2006 r. dokonywała zakupu energii w identycznej cenie jak cena dla odbiorców końcowych. Spółka otrzymała pisemną interpretację (pismo z dnia 5.04.2007 r.), zgodnie z którą zobowiązana była wypełnić obowiązek zgodnie z brzmieniem art. 9a ust.1 ustawy Prawo energetyczne, a zatem nabyć odpowiednią ilość praw

majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia lub uiścić opłatę zastępczą za okres od 1 stycznia 2006 r. do 8 grudnia 2006 r. W dniu 23 maja 2007 r. powódka uiściła brakującą do wypełnienia obowiązku opłatę zastępczą w wysokości 80446,44 zł.

Przytoczony powyżej stan faktyczny sprawy należy uznać za bezsporny i w takim zakresie został przyjęty przez Sąd Apelacyjny. Zważyć przy tym należy, że apelująca nie zarzuciła wyrokowi błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę lub sprzeczności pomiędzy tymi ustaleniami a materiałem dowodowym sprawy.

Zaskarżony wyrok nie narusza art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, ponieważ wskazany przepis w punkcie 1 określa obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1, albo – w punkcie 2 – obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w ust. 2.

Zachowanie powódki zostało ocenione w kontekście drugiego z wymienionych obowiązków i po stwierdzeniu, iż uiszczenie opłaty zastępczej nastąpiło z naruszeniem ustawowego terminu – potraktowane jako popełnienie deliktu administracyjnego skutkujące wymierzeniem kary pieniężnej.

Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w art. 9a ust. 5 jednoznacznie określa termin wniesienia opłaty zastępczej – do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy. Jednocześnie wymieniona ustawa nie przewiduje instytucji (możliwości) przywrócenia terminu do wniesienia opłaty. Zatem uchybienie terminowi, bez względu na przyczynę, wyczerpuje znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 pkt 1a powołanej ustawy, a spóźniona realizacja obowiązku nie niweczy bezprawności wcześniejszego zaniechania (braku realizacji ustawowego obowiązku) i może być traktowana jako okoliczność wpływająca na ocenę stopnia szkodliwości czynu.

Brak podstaw do wymierzenia kary pieniężnej za czyn z art. 56 ust. 1 pkt 1a wystąpił by w przypadku gdy okazało się, że dany podmiot – wbrew postawionemu zarzutowi – prawidłowo wywiązał się z obowiązków, o którym mowa w tym przepisie. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje i dlatego nie można uwzględnić drugiego zarzutu apelacji. Wyrok oddalający odwołanie nie narusza też art. 56 ust. 2a pkt 1 ani art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, ponieważ jak dowodzi pisemne uzasadnienie wyroku wymierzona kara jest zgodna z zasadami określonymi w tych przepisach.

Co się tyczy zarzutu naruszenia art. 479¹⁴ k.p.c. poprzez jego niezastosowanie do twierdzeń złożonych przez pozwanego po upływie terminu wskazanego w tym przepisie, to zdaniem Sądu Apelacyjnego taki zarzut bazujący de facto na powtórzeniu jednego zdania w uzasadnieniu wyroku mającego swój „pierwowzór” w odpowiedzi pozwanego na pozew nie może odnieść zamierzonego skutku. Cytowane zdanie nie jest obowiązkowym elementem ustaleń Sądu I instancji ani podstawą jego rozstrzygnięcia.

Natomiast odnośnie zarzutu naruszenia art. 479¹² k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w stosunku do środków dowodowych oferowanych przez powódkę (dowodów w postaci dokumentów dołączonych do wniosku) to w ocenie Sądu II instancji nie wydaje się aby formalne dopuszczenie tych dowodów mogło wpłynąć na odmienne - od zaskarżonego -rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. Treść postanowienia „dowodowego” zawartego w protokole rozprawy z dnia 29 października 2008 r. (k-144 a.s.) świadczy o ustosunkowaniu się Sądu do wniosków pełnomocnika powódki nie tylko przez ich oddalenie ale także przez dopuszczenie dowodu z dokumentu – decyzji Prezesa URE z dnia 13 lutego 2007 r. Oddalenie spóźnionych wniosków dowodowych, w postaci dokumentów dołączonych do akt sprawy, nie może być poczytywane za wypaczanie istoty wymiaru sprawiedliwości, gdyż mieszcząc się w granicach ustawowych uprawnień Sądu są one tamą dla dowodów, które nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia danej sprawy.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. Sąd II instancji powołał się powyżej na ustalenia Sądu Okręgowego i już choćby z tego powodu zarzut ten nie może być słuszny. Zgodność ustaleń Sądu I instancji z ustaleniami dokonanyymi przez Prezesa URE nie oznacza braku własnych ustaleń Sądu ani ich nie dyskwalifikuje, jeżeli są one zgodne z dowodami, którymi dysponował i które ocenił Sąd Okręgowy z zachowaniem zasady kontradiktoryjności.

Z tych względów i na podstawie art. 385 i 98 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku. .

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy